

menšími domy, které jsou dělané z nepálených cihel nebo vlnitého plechu. Většina domů měla na zahradě nepořádek, spoustu slunečnic, jejichž dlouhé stonky rostly jeden přes druhého, díly starých aut a stromy, které někdo uřízl na pařež a nechal je tam ležet. Na Skyově adrese ale všechno bylo jako ze škatulky. Zdálo se, že vlnitý plech na stěnách domu září jasněji než na ostatních domech, jako by ho někdo naleštil. A na předzahrádce byly na dvou dlouhých záhonech vysázené nekonečné řady afrikánů. Přede dveřmi ležela rohožka s nápisem Welcome, na dveřích visel podzimní věnec a po stranách seděly dvě stejně velké dýně, ačkoliv bylo na Halloween ještě brzo. Všimla jsem si, že je někdo venku. Žena v županu zalávala světle zelenou kropičkou květiny. Byly dvě hodiny ráno. A zrovna, když jsme odjížděli pryč, zahlédla jsem, jak se otevřely přední dveře, ohlédla jsem se a připadalo mi, že jsem poznala Skye.

*Tvoje,
Laurel*

Milá Judy Garlandová,

zrovna jsem na angličtině, ale nedávám vůbec pozor a místo toho píšu tenhle dopis, což je tak trochu ironie, protože tohle všechno začalo jako úkol na angličtinu, který jsem nikdy neodevzdala.

Jakmile jsem včera dotelefonovala s mamkou, šla jsem na Google Earth a pokusila jsem se zjistit, kde přesně je. Kalifornie byla vybarvená šedými, hnědými a zelenými hranatými fleky, ostatně jako všechny ostatní státy. Věděla jsem, že ten ranč je blízko Los Angeles, ale netušila jsem, kde přesně. Zkoumala jsem okolí města, vznášela jsem se nad ním a snažila se najít nějakou nápovědu. Když jsem si

něco začala přibližovat, obraz se vrhnul střemhlav k zemi, až přistál na street view s výhledem na silnici vedoucí nikam.

Nakonec jsem se na to vykašlala a zadala jsem název pouštního města Lancaster, kde jsi vyrůstala. Vypadalo normálně, dokázala jsem si představit, jak se v něm procházím. Mamka nám vyprávěla, jak jsi předtím, než ses stala Judy Garlandovou, byla Frances Ethel Gummová z Grand Rapids v Minnesotě a jak ti říkali Baby. Tvoje rodina se do kalifornského Lancasteru přistěhovala, když ti byly čtyři. Bylo tam sucho a prašno, ale po zimních deštích všude vyrašily míle červených vlčích máků. Na netu jsem si našla fotku lancasterských máků a vybavila ses mi, jak v *Čarodějovi ze země Oz* usínáš v makovém poli, protože ho Zlá čarodějka začarovala. Mamka se nám o tom nikdy nezmínila, ale přečetla jsem si, že jste se přestěhovali, protože po Grand Rapids šly řeči, že tvůj tatka balí uvaděče v kině. Rodiče se někdy hádali tak moc, až tě to děsilo, ale nepřestávala jsi zpívat. Mamka vložila veškerou svou energii do toho, aby z tebe udělala hvězdu. Se svými dvěma sestrami jsi jezdila s Vaudevillovým souborem, se kterým jste vystupovaly v kabaretních představeních nejdřív jako Sestry Gummovy, pak Garlandovy, a nakonec s tebou podepsala smlouvu filmová společnost MGM.

Moje sestra se tvému dětskému já trochu podobala. Taky to byla hvězdička rodiny, na jejíž záři se všichni spoléhali a která se snažila zabraňovat hádkám. Myslím, že kvůli tomu, jak mamka vyprávěla, že May dala naši rodinu dohromady, měla ségra pocit, že má za povinnost ji pohromadě udržet.

Když se u večeře mamka s tatkou hádali, seděla jsem tam potichu a snažila se nebrečet. Ale May se vždycky vytratila a pak přišla zpátky ve svém gymnastickém dresu. Šla do obýváku, kde jsme na ni všichni dobře viděli, a začala dělat piruety a přemety vzad. Nedalo se na ni nekoukat. Dělal hvězdy a výskoky, a když se nepřestali hádat, přidala přemety snožmo po celé délce běhounu. Potom obyčejně

vykřikla: „Koukejte!“ A na kraji koberce udělala salto. Zatleskali jsme jí, a jakmile skončila, zeptala se: „Můžeme si dát po večeři zmrzlinu?“ A mamka došla pro misky a všechno zlé bylo na chvíli pryč.

Ale sem tam měla mamka svoji náladu a bylo jedno, kolik přemětů May udělala, kolik písniček zaspívala a kolik řekla vtipů, nedokázala z toho mamku dostat. Mamka jí dala ruku na čelo a řekla: „Promiň, zlato, mám dneska nějakou blbou náladu.“ Potom nám řekla, že je moc unavená, takže pohádku na dobrou noc nám číst nebude. Do postele nás uložila brzo a zmizela v ložnici. Tatka za ní šel a snažil se ji uklidnit. Někdy, když neuspěl, slyšely jsme ho odejít z domu.

Ležely jsme s May v posteli a vždycky jsme obě předstíraly, že spíme, ale byly jsme vzhůru a přes zeď jsme slyšely, jak mamka brečí. Tehdy mě to nenapadlo, ale možná myslela na svou vlastní mámu, která moc pila, nebo na tátu, co jí umřel, nebo na život, který si malovala, když se plánovala odstěhovat do Kalifornie, aby se stala herečkou, a prostě na všechno, co se jí nesplnilo. V takových chvílích jsme jí my s May na vykompenzování těch ztrát nestačily. A ačkoliv jsme to nedokázaly říct nahlas nebo na to jenom pomyslet, tak nějak mám pocit, že jsme to obě věděly.

Takhle jednou, když mamku chytila ta její nálada, mě May naučila čarovat. Muselo mi být asi tak pět. Zespoda patrové postele, kterou jsme měly, než jsme v dospívání dostaly každá vlastní pokoj, jsem zašeptala: „May? Já se bojím.“

Slezla po žebříku dolů a lehla si ke mně. „Čeho se bojíš?“ zeptala se.

„Nevím.“

„Zato já vím,“ pověděla mi May. „Bojíš se těch čarodějnic tady kolem. Ale neboj, porazíme je. Máme svoje kouzla.“

„Fakt?“ optala jsem se.

„Čekala jsem, až trochu vyrosteš, ale teď už ti to můžu prozradit. Myslím, že už jsi připravená.“